

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Una democràcia agònica en cadira de rodes

Els ocells

La Calòrica, a partir de l'obra d'Aristòfanes

Sala Beckett, 16 de maig
Dramatúrgia: Joan Yago
Direcció: Israel Solà

L'amença creixent del feixisme plana sobre les societats europees. La seva aliança històrica amb el capitalisme camaleònic delma els sistemes democràtics. L'auge del populisme neoliberal i l'imperi de la postveritat han corromput fins a extrems inimaginables els mecanismes del "govern del poble". Com afirmava Nelson Mandela, "la democràcia és una closca buida, encara que els ciutadans votin i tinguin Parlament", si no es respecten les necessitats bàsiques i els drets fonamentals de les persones, tan bescantats en les nostres latituds.

A partir de la comèdia homònima d'Aristòfanes, *Els ocells* de la companyia La Calòrica, dirigida per Israel Solà, apunta de dret cap a algunes de les problemàtiques contemporànies: l'avidesa del capitalisme neoliberal, la corrupció sistèmica al servei dels poderosos o la manipulació populista de masses. Sense abandonar el to de farsa, sovint esperpèntica i deixatada, el muntatge actualitza la denúncia que feia Aristòfanes de la corrupció d'Atenes, la seva falsa democràcia i els seus mals representants.

En una adaptació molt lliure, La Calòrica transfereix el món dels atenencs als dels ciutadans europeus, sotmesos als discursos demagògics de polítics cíncics i mentiders. Les aspiracions de Pisteter de crear una idíl·lica "ciutat dels ocells" no són una estratègia per arrabassar la sobirania de Zeus: amaguen l'afany personal d'enriquiment i l'ambició de domini imperialista. Abans lliures en el seu reialme dels núvols, els pobres ocells es troben, sota el jou de Pisteter, tancats en una cle-

da i reduïts a l'explotació d'una tirania neoliberal i populista.

La dramatúrgia, que signa Joan Yago, parteix d'un procés de creació col·lectiva amb la resta de la companyia que ha donat molts bons fruits. Tots els intèrprets (Xavi Francés, Aitor Galisteo-Rocher, Esther López i Marc Rius) es lliuren als diversos papers amb una energia plètòrica i una versatilitat extraordinària. Com a Pisteter, Marc Rius encarna el perfecte líder del neoliberalisme més salvatge (barreja de Trump, Macron i Rivera), capaç d'engalipar les masses i, a força de falsedats, conduir-les a condicions properes a l'esclavatge.

En un espai escènic únic, presidit per una passarel·la, el muntatge amalgama codis espectaculars heterogenis (de la paròdia dels mítings al cabaret polític) d'una gran força visual. El moviment i la gestualitat tracen una expressió idònia per simular la naturalesa d'homes/ocells dels

personatges. Amb un ritme febril, se succeeixen escenes que puguen de to còmic i atenyen moments hilarants, com els discursos megalòmans del populista Pisteter, les disputes domèstiques d'una família d'ocells, el capitalisme personalitzat en un raper de bona jeia o la grotesca boda final de la democràcia amb el populisme.

La proposta de La Calòrica —de traç gruixut— és força coherent en termes estètics i ideològics. L'explosió heterodoxa de recursos escènics, el dinamisme de la representació, el colorit fantàstic del vestuari, la interpretació febril dels actors aconsegueixen un espectacle electritzant, divertit, audaç i prou incisiu. Ideològicament, la seva versió d'*Els ocells* desmitifica els poders, alerta sobre la demagògia dels discursos polítics, perversors d'una democràcia agònica en cadira de rodes, i convida a esmolar la capacitat crítica, tan anestesiada per l'addicció a les pantalles.